

EEN STAP UIT DE BOOT

Peter Kruijt (39) werkte jarenlang als binnenvaartschipper.

Samen met zijn vrouw Florianne, met wie hij vier kinderen heeft, hadden ze verschillende schepen.

Op een gegeven moment maakte hij een omslag en ging studeren: Theologie via het Afstandsonderwijs.

Sinds november heeft hij zijn diploma op zak. Hoe kwam Peter tot de beslissing om theologie te gaan studeren en wat doet hij op dit moment?

tamelijk theologisch boek, dat mij diep raakte. Door dit boek kreeg ik het inzicht dat het dieper doordenken van mijn geloof kon helpen in het geestelijk meer 'landen' en tot rust komen. In die periode hoorde ik dat het Evangelisch College de Opleiding Theologie aanbood via Afstandsonderwijs. Dat laatste was voor mij als schipper natuurlijk een belangrijke voorwaarde. Ondanks

dat ik na mijn middelbare schoolperiode riep nooit meer een klaslokaal binnen te treden, besloot ik de gok te wagen en te kijken hoe ver ik zou komen."

"Van jongs af aan wist ik al dat ik binnenvaartschipper wilde worden. Ik kom uit een familie waar veel mensen werkzaam zijn in de binnenvaart. Ik had weinig plezier in de middelbare school en vond dat destijds een onnodige vertraging voor mijn weg naar boord. Toen ik op mijn zestiende de deur van de mavo achter mij dichtsliep en aan boord ging, dacht ik: 'Ik ga nooit meer in een klaslokaal zitten, zeker niet vrijwillig.'"

Op zeventienjarige leeftijd ontmoette hij Florianne, met wie hij twee jaar later trouwde. "Toen ik twintig was kochten wij ons eerste schip en zijn we samen gaan varen. In de achttien jaar daarna hebben we verschillende schepen gehad en voeren we overal in Europa, tot aan de Donau-landen aan toe. Dit hebben we altijd met veel plezier gedaan."

Verlangen naar God

"In de periode vóór 2011 ging mijn geloofsleven sterk op en neer. Ik ben een ietwat emotionele jongen en mijn geloof was zo aanwezig en dan werd afwezig. Heel vermoedend vond ik dat. Ik las op een gegeven moment het boek 'Verlangen naar God' van John Piper. Een voor mijn doen

"Ik had zó de overtuiging dat ik precies deed wat God vroeg. Ineens was het allemaal weg."

veel om op deze manier bezig te zijn: met mensen onderweg zijn. God aan het werk zien en daarnaast het beroep uitoefenen dat in mijn bloed zat. Ik was in de tussentijd ook bezig met de Opleiding Theologie, waardoor ik voorzien werd van de input die ik nodig had in deze bediening. Voor mij kon het niet beter."

Donkere periode

"In 2016 ben ik echter vastgelopen. Het was te veel van het goede. Ik raakte overspannen en moest met alle mooie activiteiten stoppen. Het was echt een donkere tijd. Ik had zo de overtuiging dat ik precies deed wat God vroeg en wilde dat ik sterk genoeg was. Ineens was het allemaal weg. Toen een jaar later het lichtje weer een beetje aanging, voelde ik het verlangen om de dingen van vóór de klap weer op te pakken. Tegelijkertijd voelde ik grote arzeling. Ik zou zo weer in dezelfde valkuil trappen. Ik begon te begrijpen dat ik moest gaan kiezen. De keuze werd een vraag aan God: 'Mag ik U fulltime dienen?'. Een vriend van mij las in die periode Jesaja 54:2-3 voor: 'Vergroot de plaats voor uw tent... want u zult zich rechts en links uitbreiden'. Vanuit mijn degelijke opleiding kon ik die tekst natuurlijk prima in zijn context zien! Maar met de vragen die toen bij mij leefden, ervoer ik deze tekst als een woord van God voor mij: de ruimte die je maakt in je leven en het vertrouwen dat je daarin op Mij stelt, ga ik gebruiken."

"We verkochten ons schip en kwamen zo in 2018 aan wal. Een stap uit de boot, of schip in dit geval. Ik ben fulltime gaan studeren en maakte een combinatie tussen het Evangelisch College en het Baptisten Seminarium (BS). Daarnaast werd ik in een duaal traject met het BS voorganger van een baptistengemeente in Hardenberg. Afgelopen zomer heb ik alles afgerond: de opleiding aan het EC, het BS en mijn traject in Hardenberg."

Een teken van God

In de tussentijd gebeurde er iets bijzonders. "Op een vrijdagochtend in december 2019 reed ik met een studiegenoot en vriend naar het BS, toen hij vroeg of ik de vacature had gezien van

de Baptistengemeente Amersfoort (BGA). Ik gaf aan dat ik die gezien had en dat ik er niks mee ging doen. Mijn verlangen was om in Zwolle te blijven wonen en daar misschien wel werk te vinden, in Hardenberg te blijven, of een combi van beide. Maar in ieder geval zou ik niet naar Amersfoort gaan. Tijdens de lunch kwam een connector van het BS bij mij zitten vroeg of ik de vacature had gezien van de BGA. Ik gaf aan dat ik die had gezien en dat ik er niks mee ging doen. Hij drong nog een beetje aan en stelde voor om een brief te schrijven. 's Avonds terug in de auto ging de telefoon: 'Goedenavond, u spreekt met de voorzitter van de beroepingscommissie van de BGA. Wij hebben een vacature en we wilden u vragen of u daar misschien op wilt solliciteren'. Drie keer op een dag. Daarvoor had ik nauwelijks iets over het bestaan van de BGA gehoord. Ik was er nog nooit geweest en wilde er eigenlijk niet heen. Maar na die dag had ik het gevoel dat God hier misschien iets mee wilde zeggen en heb ik in die trant een brief geschreven: 'Ik was dit niet van plan maar ik denk dat we moeten praten...'. In april 2020 kwam het definitieve beroep vanuit de gemeente, in augustus zijn we verhuisd en in september ben ik officieel begonnen. Een pittige tijd voor ons allemaal, maar wel in de overtuiging dat dit de plek is waar we moeten zijn."

Niet uitgeleerd

Uitgeleerd is Peter nog niet. Op dit moment volgt hij de master 'Church and Mission in the West' aan de TU Kampen. "Sinds een paar jaar zijn we als christenen officieel in de minderheid in Nederland. De secularisatie zet door. Ik wil nadenken over de vorm van de kerk in de komende decennia. Ik hoop in deze master al een ander in theorie te gaan verkennen. En daarvan dan de kerk van de toekomst mede vorm te geven in de praktijk van het gemeente zijn. Ik denk dat deze coronatijd ook kan bijdragen aan een grote herwaardering van het fenomeen kerk zoals we dat daarvoor gewend waren. Het gaat nu vooral om het vinden van andere vormen van verbondenheid en kerk zijn. Als dat lukt en we weten deze mee te nemen naar de kerk van na corona, zal dat bijdragen aan een completere kerk."